

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Ловеч, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

при участието на секретаря **ХРИСТИНА Х.А**
като разглежда докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Търговско дело № 20234300900008 по описа за 2023 година

Производство по чл.432 ал.1 от Кодекса за застраховане.

Постъпила е искова молба от **Б. П. Х.**, ЕГН ***** от *** и **Р. П. Х.**, ЕГН *****, от гр *** чрез адв. **Д. Д. Н. - ЛАК**, със съдебен адрес: *** против „ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1463, район "Триадица", бул. "Витоша" No 89Б с посочено правно основание чл.432, ал.1 във вр. с чл.380 от КЗ и цена на исовете 200 000 лева.

Изтъква, че с настоящата искова молба предявява облигационен осъдителен иск, с решение по който да бъде осъден „ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД, ЕИК 121718407, да заплати на ищите обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди, получени в резултат на ПТП от 12.01.2019г., при което е загинал баща им **П. Р. Х.**, ЕГН ***** - б.ж. на гр.Л..

Излага, че на 12.01.2019 г. на околоръстен път П-35 при км 44+800 /пътя Плевен-Троян/ в землището на гр. Ловеч при управление на л.а. „С." с рег. № *****, **Р. И. И.**, ЕГН ***** нарушил правилото за движение по чл. 20, ал.2, изречение 1 от ЗДвП, като при избиране скоростта на движение не се съобразил с конкретните условия на видимост и по непредпазливост причинил смъртта на **П. Р. Х.**.

Сочи, че по случая било образувано наказателно производство /ДП № 1762/2019г., ЗМ13/2019г, по описа на РУ-Ловеч/ срещу водача на лек автомобил марка „С.", модел „****" с рег. № *****, **Р. И. И.**, ЕГН *****.

Твърди, че след приключване на досъдебното производство, делото било внесено с обвинителен акт срещу виновния водач, като с Присъда от 29.03.2021 г. по НОХД №148/2020г. по описа на Ловешки окръжен съд **Р. И.** е бил признат за невиновен по така повдигнатото му обвинение.

Твърди, че присъдата била обжалвана, като с Присъда от 18.04.2022г. по ВНОХД № 224/2021 г. по описа на Апелативен съд - Велико Търново Р. И. И., ЕГН ***** въззивния съдебен състав отменя присъда №260006/29.03.2021 година по НОХД № 148/2020 г. на ОКРЪЖЕН СЪД - ЛОВЕЧ, вместо което признава подсъдимия Р. И. И., роден на 13.10.1961 г. в гр. Т., Плевенска област, с постоянен адрес в гр. П., български гражданин, *****, с ***** образование, неосъждан с ЕГН ***** за виновен в това на 12.01.2019 г. на околновръстен път П-35 при км 44+800 /пътя Плевен-Троян/ в землището на гр. Ловеч при управление на л.а. „С.“ с рег. № ***** нарушил правилото за движение по чл. 20, ал.2, изречение 1 от ЗДвП, като при избиране скоростта на движение не се съобразил с конкретните условия на видимост и по непредпазливост причинил смъртта на П. Р. Х., поради което и на основание чл. 343, ал.1, б. „в“ във вр. с чл. 342, ал.1, пр. 3 от НК във вр. с чл.36 и чл.55 ал.1 т.1 НК му налага наказание една година лишаване от свобода. На основание чл. 66 ал.1 НК отлага изтърпяването на така наложеното наказание лишаване от свобода на подсъдимия Р. И. И. за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. На основание чл. 343 г НК лишава подсъдимия Р. И. И. от право на управление на МПС за срок от една година, считано от влизане на присъдата в законна сила; на основание чл. 343 г НК лишава подсъдимия Р. И. И. от право на управление на МПС за срок от една година, считано от влизане на присъдата в сила.

Посочва, че с Решение №50146/25.01.2023г., постановено по КНОХД №638/2022г. по описа на ВКС, съдебния състав оставил в сила въззивното решение.

Сочи, че пострадалият П. Р. Х., ЕГН ***** б.ж. на гр.Л. бил на 70 години, здрав и жизнен, макар и пенсионер, работел като *****.

Твърди се, че постоянно бил с ищите заедно до смъртта му, между тях била изградена особена връзка на взаимна обич, привързаност и подкрепа и те изживяват тежко загубата на своя баща П. Р. Х. .

Твърди, че с неговата смърт те безвъзвратно били лишени от подкрепата на любимия човек за съвместно изживяване на радостни или трудни моменти и загубата му се отразила изключително тежко на здравословното и емоционално им състояние, чувствали, че са загубили смисъла на живота си.

Твдят, че от така неочакваната смърт на наследодателя си те изживяват и ще изживяват до края на живота си изключително големи душевни болки и страдания, изгубили своя любящ, грижовен, внимателен и изключително трудолюбив и порядъчен човек. Соци, че неговата загуба им се отразила и отразява изключително тежко, стресът, който изживяват и от нелепата му смърт не би могъл да се опише с думи.

Изтъква, че към момента на настъпване на злополуката - 12.01.2019 г. л.а. автомобил марка „С.“, модел „*****“ с рег. № ***** е имал при ответника валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ съгласно полица № BG /06/1180027871835 с период на валидност до 28.09.2019год

Твърди, че юридическият факт, от който произтича вземането за заплащане на обезщетението е настъпилата смърт на П. Р. Х., ЕГН ***** - б.ж. на гр.Л.. и изживените болки и страдания от страна на ищите, в резултат от смъртта му.

Сочи, че пред застрахователната компания на виновния водач - ответник по настоящия спор, образували преписка по щета № 43072951900028, но същите отказали плащане.

Излага, че „ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД, ЕИК 121718407 до момента на завеждане на настоящата искова молба не е обезщетило финансово ищците за преживените от тях болки и страдания, настъпили в резултат от смъртта баща им, загинал в следствие на ПТП-то от 12.01.2019г.

На основание чл.127, ал.4, пр.1 - во от ГПК представя банковата сметка на ищците, по които може да се извърши плащане: банковата сметка на Б. П. Х., ЕГН ***** от *** с IBAN: BG10UNCR700015232***** и Р. П. Х., ЕГН ***** , от гр ***: IBAN: BG05UNCR700015221*****

Моли съда да постанови решение, с което да осъди „ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД, ЕИК 121718407 да заплати на Б. П. Х., ЕГН ***** от *** и Р. П. Х., ЕГН ***** , от гр ***, сумата от по 100 000 /сто хиляди/ лева, представляващи обезщетение за причинените им неимуществени вреди, изразяващи се в претърпените от тях болки и страдания от смъртта на баща им П. Р. Х., ЕГН ***** - б.ж. на гр.Л. , ведно със законната лихва върху тази сума, начиная 12.01.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

Моли съда да осъди ответника „ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД, ЕИК 121718407, на основание чл.38, ал.2 от ЗА във вр. с ал. 1, т.2 от ЗА да заплати полагащият му се адвокатски хонорар по всеки един от предявените искове пред настоящата инстанция и за извършеното процесуално представителство на ищците пред ответното дружество в хода на административната фаза на производството .

Моли, на основание чл.83 от ГПК те да бъдат освободени от внасяне на такси и разноски по водене на гражданското дело, тъй като същите са пострадали от престъпление.

Прави доказателствени искания и прилага писмени доказателства..

В срок е постъпил отговор на исковата молба от "ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ" ЕАД, ЕИК121718407, със седалище и адрес на Управление: гр. София, ул. „Витоша" № 89 Б, Представявано от К. Х. Ч. -Главен изпълнителен директор и Б. В. Изпълнителен директор, чрез юрк. И. Д., в който изразяват становище, че иска е процесуално допустим, но неоснователен, поради което го оспорва по основание и размер, за което излага следните съображения:

Оспорва изложените обстоятелства в исковата молба, описващи механизма на настъпилото ПТП, като непълни. Сочи, че е цитирана присъда от 18.04.2022 г. по ВНОХД № 224/2021 г. по описа на АС - Велико Търново, която е потвърдена с Решение № 50146 от 25.01.2023 г. на ВКС по нд. № 638/2022 г., I н.о., НК, докладчик председателят Валя Рушанова. Признава, че виновното поведение на водача Р. И. И. е установено, но в рамките на настоящото производство трябва да се вземат предвид всички обстоятелства, касаещи механизма и причините за настъпилото ПТП. Категорично твърди, че пешеходеца П. Р. Х. сам се е поставил в опасност с противоправното си поведение и е допринесъл значимо за настъпилия вредоносен резултат. В тази връзка прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия Х., тъй като същият е нарушил разпоредбата на

чл.108, ал.1 от ЗДвП - не е използвал банкета или тротоара, като дори и при хипотезата на ал.2 на същия член - липса на тротоар или банкет, пешеходецът е бил в нарушение, което е в пряка причинно-следствена връзка с осъщественото ПТП. Изтъква, че той се е движел попътено на движещите се автомобили, а не срещуположно, както изисква ЗДвП. Твърди, че пострадалият се е намирал по средата на пътната лента, а не възможно най-близо до края на пътното платно. Твърди, че има и данни по досъдебното производство, че ходът на движение на пешеходеца не е бил по права линия и в потвърждение на това възражение е и констатацията в мотивите на Решение № 50146 от 25.01.2023 г. на ВКС по нд. № 638/2022 г., I н.о., НК, докладчик председателят Валя Рушанова. Там Върховният касационен съд посочва, че:

„На последно място, касационната инстанция не констатира и нарушения, свързани с индивидуализацията на наказанието, наложено на подсъдимия. Спрямо подсъдимия е наложено наказание "лишаване от свобода" в размер на 1 (една) година с приложение на института на условното осъждане с тригодишен изпитателен срок и 1 (една) година лишаване от право да се управлява МПС. Така определените наказания са справедливи, като съдът е отчел превеса на смекчаващите отговорността обстоятелства, включително и значителното съпричиняване на резултата от страна на пострадалия."

Твърди, че ако пешеходецът се е движел по платното, противоположно на посоката на движение на ППС, по възможност най-близо до лявата му граница, за него са щели да бъдат налице всички необходими условия да избегне ПТП-то и това е особено вярно при тъмно време, какъвто е случая. Смята, че осветеността от фаровете е щял да направи автомобила видим за пешеходеца на много голямо разстояние, доста по-голямо от видимостта за самия водач на МПС и ако пешеходеца се е движил срещуположно на движението, е щял да има възможност да се изтегли навреме възможно най-вдясно и да се избегне удара. При тези обстоятелства твърди, че ПТП-то нямало да се случи.

Също така оспорва иска и по размер, като счита същия за неоснователно завишен. Счита, че следва да се отчете напредналата възраст на починалия - 70 г., както и фактът, че с ищите не са споделяли едно домакинство, като ищите са на зряла възраст, което дава предпоставки да се счита, че са с по-висока устойчивост на емоционални и стресови ситуации.

Предвид гореизложеното, моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан ведно с всички законови последици, а в условията на евентуалност моли същият да бъде редуциран като неоснователно завишен, като бъде отчетено и значителното съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия.

Моли да им бъдат присъдени сторените по делото разноски, вкл. и юрисконсултско възнаграждение.

Становище по доказателствата и доказателствените искания:

Не възражава да бъдат приети приложените към исковата молба писмени доказателства да бъдат допуснати на разпит двама свидетели при режим на довеждане.

Прави доказателствени искания.

Постъпила е допълнителна искова молба от Б. П. Х., ЕГН ***** от *** и Р. П.

Х., ЕГН *****, от гр *** чрез адв. Д. Д. Н. - ЛАК, със съдебен адрес: ***, против „ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1463, район "Триадица", бул. "Витоша" No 89Б, с която уточнява обстоятелствата в първоначалната искова молба, с оглед направените в отговора на ответника възражения и доказателствени искания и отделяне на спорното от безспорното.

Предвид заявеното в отговора на ответника, то счита, че за безспорно обстоятелството в производството, следва да се приеме наличието на застрахователно правоотношение по застраховка „ГО" между ответното дружество и виновния водач на МПС.

С оглед направеното оспорване в отговора на исковата молба на исковата ни претенция, по основание и размер, то счита същото за неоснователно.

Заявява, че с оглед разпоредбата на чл.300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Твърди, че видно от влязлата в законна сила на 25.01.2023г. Присъда от 18.04.2022г, по ВНОХД № 224/2021г. по описа на Апелативен съд - Велико Търново Р. И. И., ЕГН *****, е признат за ВИНОВЕН в това на 12.01.2019 г, на околоръстен път II-35 при км 44+800 /пътя Плевен-Троян/ в землището на гр. Ловеч при управление на л.а. „С." с рег. № ***** нарушил правилото за движение по чл. 20, ал.2, изречение 1 от ЗДВП, като при избиране скоростта на движение не се съобразил с конкретните условия на видимост и по непредпазливост причинил смъртта на П. Р. Х., поради което и на основание чл. 343, ал.1, б. „в" във вр. с чл. 342, ал.1, пр. 3 от НК във вр. с чл.36 и чл.55 ал.1 т.1 НК. Сочи, че съгласно чл. 432, ал. I от КЗ, отговорността на застрахователя е обусловена от отговорността на прекия причинител на увреждането, а в конкретния случай вината на водача на процесното МПС е установена с влязлата в законна сила присъда.

Сочи, че цитираните мотиви от Решение №50146/25.01.2023г., постановено по КНОХД №638/2022г. по описа на ВКС нямат касателство към настоящето производство, с оглед принципа на непосредственост, залегал в гражданския процес при разглеждане на делата, а така също и с разпоредбата на чл.300 от ГПК, тъй като решението по наказателното дело обвързва настоящата инстанция единствено с въпросите дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, но не и с въпросите за наличие на евентуално съпричиняване от страна на пострадалия.

Оспорва твърдяното съпричиняване, тъй като макар пешеходеца да се е движил попътно на автомобила, то той е носил фенерче, с което да сигнализира, че се намира на пътното платно. Сочи, че на следващо място фаровете на процесния лек автомобил осветяват еднакво пешеходеца, без значение дали той е с гръб или с лице към автомобила. Твърди също така, че пешеходеца се е движил по асфалтовото покритие, тъй като банкетата е бил затрупан със сняг, а и част от пътната настилка е била заледена в зоната на удара.

По отношение възражението на ответника относно размера на претърпените от ищците неимуществени вреди, то поддържа направеното с исковата молба доказателствено

искане за допускане на гласни доказателства - разпит на двама свидетели, с показанията, на които ще докаже, че между пострадалия и ищите са съществували изключително близки взаимоотношения на обич и разбирателство, характерна силна и изключителна връзка баща-син, а така също за болките и страданията, които са изпитали от загубата на баща си и това, че ищите са на зряла възраст.

Смята, че по отношение възражението на ответника за прекомерност на претендираното обезщетение, то също не е подкрепено с никаква конкретика. Излага, че то е направено типово и бланкетно. Твърдят, че размера на търсеното от тях обезщетение е съобразен и със задължителната практика по чл.290 от ГПК на ВКС, свързана с принципа за справедливост при присъждане на обезщетения за неимуществени вреди по аналогични случаи /Решение №141/28.01.2016г. по ТД № 1398/2014г. на ТК, П-ро отделение на ВКС - за настъпила през 2011 г. злополука, при която е загинал 64 годишен мъж и установените към онзи момент лимити на отговорност по застраховка „ГО" - 1 000 000 лева при едно пострадало лице и 5 000 000 лева при две и повече пострадали лица, присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди на ищеца е било в размер на 100 000 лева/.

Сочи, че съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Излага, че понятието „справедливост" като морално-етично такова включва „съотношението между деянието и възмездие, достойнството на хората и неговото възнаграждаване, правата и задълженията". Твърди, че при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди от значение са начина на извършване на деликта, характера на увреждането /в случая е отнет човешки живот/, произтичащите от него физически и психологически последици за увредения, техният интензитет и продължителност, възраст и социално положение на съответното лице, които следва да се преценят в тяхната съвкупност и с оглед общественото разбиране за справедливост на даден етап от развитието на обществото. Смята за необходимо да се отчитат и действителните икономически условия, а като ориентир за размера на обезщетението трябва да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент. Твърди, че към 12.01.2019 година, когато е настъпило пътнотранспортното произшествие, минималната застрахователна сума по задължителната застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите за неимуществени и имуществени вреди вследствие на увреждане или смърт за всяко събитие, независимо от броя на пострадали лица, е била 10 000 000 лева (чл. 492, точка 1 от Кодекса за застраховането), а минималната работна заплата за страната е 560 лева. Соци, че неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не могат да се възстановят, а предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя от съда по справедливост в съответствие чл. 52 от ЗЗД. Твърди, че на обезщетяване подлежат не само съзнаваните болки, страдания и неудобства, причинени от увреждането и явяващи се пряка и непосредствена последица от него, но и самото понасяне на увреденото състояние. Цитира в този смисъл дадените разяснения в ППВС 4/1968 година - понятието „справедливост" не е абстрактно понятие и е

свързано „с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства“, каквито са „характера на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др.“ В тази насока е и практиката на Върховен касационен съд на Република България, формирана с решения, постановени по реда на чл. 290 от ГПК, които цитира. Смята, че заместващото обезщетение представлява парично право и неговата обезщетителна функция е насочена към получаване на имуществени блага, чрез които да се удовлетвори морално пострадалия, като емоционално се потиснат изживените неблагоприятни последици от причинените му болки и страдания.

Заявява, че претендираното от ищите обезщетение е в десетки пъти по-ниско от законоустановения лимит на отговорност на ответника, поради което счита и това възражение за неоснователно.

С оглед на горното поддържа исковете така, както са предявени.

Не възразява да бъдат уважени, като към вещото лице по допусната АТЕ, поставя въпроси.

С оглед на горното поддържа исковете си така, както са предявени и моли същите да бъдат уважени.

В законоустановения срок е постъпил отговор на допълнителната искова молба от "ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ" ЕАД, ЕИК121718407,. със седалище и адрес на Управление: гр. София, ул. „Витоша“ № 89 Б, представлявано от К. Х. Ч. -Главен изпълнителен директор и Б. В. -Изпълнителен директор, чрез юрк. И. Д. ,

Предвид заявеното в допълнителната искова молба счита, че за безспорно и ненуждаещо се от доказване, следва да се обяви обстоятелството, че пешеходецът се е движел попътено на автомобилното движение.

Твърди, че в допълнителната искова молба е посочено ново обстоятелство, което ищецът твърди, че е от решаващо значение по въпроса за съпричиняването на вредоносния резултат от пострадалия, и това е твърдението, че пешеходецът е носил фенерче, с което е сигнализирал, че се движи по пътното платно. Изтъква, че не се посочват доказателства, с които се подкрепя твърдението, заради това счита същото за голословно и недоказано. Твърди, че никъде в приложените към исковата молба доказателства не се сочи за подобно обстоятелство, а съгласно разпоредбата на чл.154 от ГПК именно ищеца трябва да докаже фактите, на които основава своите искания, като в случая с допълнителната искова молба се иска и нов въпрос към експертизата, свързан с този новопосочен факт, който не е доказан до този момент.

Заявява, че същото е положението и с другите твърдения на ищеца, който бланкетно се опитва да контрира направените от тях възражения, а именно с твърдението, че банкетата е бил затрупан със сняг. Твърди, че това е напълно недоказано твърдение, което прехвърля доказателствената тежест към вещите лица чрез допълнително зададените въпроси към експертизата.

Освен недоказаността на твърденията, счита, че същите са и неотнормирани към въпросите, свързани с механизма на ПТП. Сочи, че релевираните от тях разпоредби на

чл.108 от ЗДвП са законодателно решение, което има съвсем различен смисъл от тълкуването, което очевидно прилагат ищците и сигнализиране чрез носене на фенерче не е застъпено в нито една норма на българското законодателство. Излага, че в отговора на исковата молба обяснили техническата необходимост да се спазва чл.108, ал.1 и 2 от Пешеходите. Счита, че духа и буквата на разпоредбата на чл.5, ал.2, т.1 от ЗДвП не изисква от водачите свръх-субективни възможности да преценяват неопределени светлини на, до или извън пътното платно. Прави извода, че дори и да е имало фенерче, това обстоятелство не намалява опасността, в която самият пешеходец се е поставил, нарушавайки редица забрани по ЗДвП и предпоставяйки реализирането на пътния инцидент. Смята, че в противен случай твърдението на ищеца, от което се опитва да черпи благоприятни последици, че наличието на фенерче е достатъчен фактор, който negliжира и оставя без правно значение нарушенията на пешеходеца, трябва да се основе на безспорни факти, свързани със субективните възприятия на водачът на лекия автомобил, които не винаги могат да бъдат обект на всестранно и пълно изследване. Сочи, че тук от значение биха били ъгъл на визуален контакт, осветеност на пътя, осветеност от фаровете, а също така и определено по-голямото очаквано време за реакция на водача, с оглед мястото и пътя, на който се е случило произшествието.

По отношение на разясненията в допълнителната искова молба относно нивата на застрахователно покритие заявява, че лимитите на застрахователно покритие не са и не могат да бъдат самостоятелен критерий за определяне на размера на застрахователното обезщетение. Сочи, че това е така, защото в трайно установената практика на ВКС е категорично застъпено становището, че при определяне на размера на обезщетението за обезвреда на неимуществени вреди, съдът не може да използва диференциран подход в зависимост от характера на ответника - дали той е застрахователна компания или не. Твърди, че от значение е единствено функционално обусловената отговорност на деликвента, която при случаите на пряк иск срещу застрахователя се поема от застрахователното дружество. Поради тази причина счита, че лимитите на застрахователно покритие не са критерий при определяне на размера на обезщетението - предметът на спора е единствено отговорността на деликвента и при основателна претенция - в какъв размер трябва да бъде обезщетен пострадалия или увредения във връзка с извършеното непозволено увреждане и неговите последици. Излага, че последиците от увреждането са обект на обезщетяване без значение кой е ответника - застраховател или друг. В противен случай се стигна до абсурдното положение за едно и също непозволено увреждане да се дава едно обезщетение при ответник деликвент и друго при ответник застраховател, което е недопустимо

Прави доказателствени искания.

В съдебно заседание за ищците се явява адв.Н., който поддържа исковата молба и възраженията си по отговора на исковата молба, като моли да бъде уважена исковата претенция изцяло и ако се приеме съпричиняване, то да бъде в размер на 10%, а не 40%. Счита, че исковете следва да бъдат уважени от съда, като моли да им се присъдят разноските по делото по представен списък на разноските, като му се присъди и адвокатско

възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА. Представя писмена защита в указания срок, в която отново застъпва становище, че исквете са изцяло основателни и доказани от събрания доказателствен материал, че сумата от по 100 000 лв. е съобразена със възможно съпричиняване, тъй като пострадалия въпреки, че е бил с тъмни дрехи е носел фенерче, а времето е било сумрачно.

Ответникът редовно призован не изпраща представител в съдебно заседание, с писмено становище вх.№6401/6.11.23 г. моли да бъдат намалени по размер претенциите с оглед установеното по делото съпричиняване от страна на пострадалият пешеходец при 40 %. Изтъква, че пострадалият е бил на 70, а неговите деца-ищците вече са живели в отделно домакинство със свои собствени семейства и близката емоционална връзка помежду им вече е била трансформирана по естествен начин. Моли да му се присъдят разноски по делото по представен списък по чл.80 от ГПК.

Съдът, като прецени представените доказателствата по делото-писмени и гласни, както и изслушаната съдебно-автотехническа експертиза, от обясненията на страните, от показанията на разпитаните свидетели М. П., Д. Д., Р. И., от материалите по н.ох.д.№148/20 г. по описа на ЛОС в съответствие с разпоредбата на чл. 235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

На л.10 от делото е приложен констативен протокол за ПТП с пострадали лица №4/12.01.2019 г., от който се установява, че на 12.01.2019 г. около 6,55 часа на околновръстен път П-35 при км 44+800 /пътя Плевен-Троян/ в землището на гр. Ловеч е настъпило ПТП с участници л.а. „С.“ с рег. № *****, управляван от Р. И. И. от гр.П. и пострадал пешеходец П. Р. Х., който е починал на място. Посочено е, че автомобилът е застрахован със застраховка „ГО“ при ДДЗИ полица № BG /06/1180027871835 с период на валидност до 28.09.2019 год

От приложената по делото присъда Присъда №7/18.04.2022 г. Постановена по ВНОХД № 224/2021 г. по описа на Апелативен съд - Велико Търново Р. И. И., ЕГН ***** въззивния съдебен състав отменя присъда №260006/29.03.2021 година по НОХД № 148/2020 г. на ОКРЪЖЕН СЪД - ЛОВЕЧ, вместо което признава подсъдимия Р. И. И., роден на 13.10.1961 г. в гр. Т., Плевенска област, с постоянен адрес в гр. П., български гражданин, *****, с ***** образование, неосъждан с ЕГН ***** за виновен в това на 12.01.2019 г. на околновръстен път П-35 при км 44+800 /пътя Плевен-Троян/ в землището на гр. Ловеч при управление на л.а. „С.“ с рег. № ***** нарушил правилото за движение по чл. 20, ал.2, изречение 1 от ЗДвП, като при избиране скоростта на движение не се съобразил с конкретните условия на видимост и по непредпазливост причинил смъртта на П. Р. Х., поради което и на основание чл. 343, ал.1, б. „в“ във вр. с чл. 342, ал.1, пр. 3 от НК във вр. с чл.36 и чл.55 ал.1 т.1 НК му налага наказание една година лишаване от свобода. На основание чл. 66 ал.1 НК отлага изтърпяването на така наложеното наказание лишаване от свобода на подсъдимия Р. И. И. за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. На основание чл. 343 г НК лишава подсъдимия Р. И. И. от право на управление на МПС за срок от една година, считано от влизане на присъдата в законна сила; на основание чл. 343 г НК лишава подсъдимия Р. И. И. от право на управление на МПС за срок от една

година, считано от влизане на присъдата в сила.

С Решение №50146/25.01.2023г., постановено по КНОХД №638/2022г. по описа на ВКС, съдебния състав е оставил в сила въззивното решение. В мотивите на това решение касационната инстанция е посочила, че смекчаващо вината обстоятелство е значително съпричиняване на резултата от страна на пострадалия.

От приложеното по делото удостоверение за смъртта и наследниците на П. Р. Х. се установява, че той е починал на 12.01.2019 г., като е оставил за законни наследници Р. П. Х. и Б. П. Х.-ищи по делото.

От изготвеното по настоящето дело заключение на вещо лице Н. К. по назначената от съда съдебно-техническа експертиза, съдът установява, че характеристиката на местопроизшествието е следната: път II-35 Плевен Троян в зоната на км 44+800 в землището на гр. Ловеч, двупосочно движение, разделено от двойна непрекъсната линия с две ленти за движение, разделени една от друга с прекъсната разделителна линия тип МЗ с обща ширина на лентите 8,50 м, като дясната е с ширина 2,60, а лявата с 2,80 м, симетрична е и частта за движение към гр.Ловеч с лек наклон на огледа 2-3% с наличие на дясна мантинела, монтирана на 1,7 м. вдясно от десен край на асфалтовата настилка по посока на огледа без тротоари, и хоризонтална и вертикална маркировка, сигнализираща места обособени за движение и пресичане на пешеходци. Вещото лице установява, че пострадалият пешеходец е пресичал от ляво на дясно пътното платно и тялото му е било с дясна задна част към приближаващия се отзад лек автомобил „С.“ с рег.№*****, където настъпва удар и са получени травмите. Според вещото лице пешеходецът се е движел леко косо по направлението на пътя, т.е. по диагонал, а отбивката за охранявания обект е напред и вдясно, като предполага, че всеки в студена и тъмна нощ при липса на трафик се опитва да съкрати пътя си и затова пресича по диагонал-под ъгъл 45 градуса спрямо направлението на пътя. Вещото лице заявява, че пешеходецът е създавал опасност за себе си и движещите се МПС, тъй като се движи попътно по пътното платно на МПС посока гр.Троян, с тъмни дрехи и без сигнална жилетка, лента и др.. Предполага, че ако фенерчето е светело по посока на водача на лекия автомобил, то това би помогнало на същия да възприеме пешеходеца и да предприеме заобикаляне/изпреварване. Според експерта, лекият автомобил е излизал от тунела и се е движел на къси светлини, като в противен случай не е имало пречка водачът да забележи пешеходеца, дори и в тъмни дрехи на разстояние по-голямо от опасната зона за спиране на автомобила, да предприеме спиране и да избегне удара. Експертизата посочва, че при движение на къси светлини на разстояние пред лекия автомобил съответно отдясно 65-70 м и вляво 50-55 м, а при движение на дълги светлини 100-150 м. би могъл да възприеме, да реагира и да избегне удара. Експертизата посочва, че скоростта на движение на автомобила преди удара е била 57,9 км/ч , а опасната зона за спиране на автомобила е 49 м. Вещото лице смята, че водачът на лекия автомобил „С.“ се е съобразил с пътните условия и осветеността на фаровете при подбора на скоростта от 57,9 км/ч., като пешеходецът при обръщане на поглед към тунела би могъл да види автомобила поне от 150 м.. Според вещото лице при насочване на светлината на фенерчето към пътната настилка посока на гр.Троян водачът на автомобила няма да има възможност да възприеме

светлинния сноп или светлинното петно върху пътя, но при обратно насочване към гр.Ловеч би могъл да се види светлината от 100-150 м. В заключението се сочи, че банкетите в зоната на ПТП са били заснежени, като това се установява и от фотоалбума, към ДП №13/19 г. на ОД на МВР-Ловеч. Пътната настилка е била хлъзгава и заледена, а на мястото на ПТП е възможно да е била още по-хлъзгава, но това няма отношение към настъпилото ПТП, тъй като причина за настъпването е късното забелязване на водача на автомобила на пешеходеца. Вещото лице коментира, че по делото няма данни дали въпросното фенерче е работело, било ли е включено и ако е носено от пострадалия отпред пред тялото, то е закривало светлината и не е могъл водач на попътно движещ се автомобил да въпреме светлината му.

Съдът е допуснал до разпит свидетели, от показанията на които да се установи какви неимуществени вреди са търпели ищите. Свидетелката М. П. живее на съпругески начала с Б. П. Х. от 20 години и имат родено едно дете на 9 години. Твърди, че той и баща му са се разбирали много добре, търсели се, виждали се по празници и се събирали. Спомня си, че когато той разбрал за катастрофата и смъртта на баща си бил много тъжен, със сълзи на очите, разстроен, не му се говорело. Твърди, че след погребението не можел да спи, поведението му се променило. Спомня си, че преди инцидента пострадалия ги е подкрепял, идвал и вземал детето, той бил единствения жив роднина. Твърди, че той е живеел на друго място, но в същия квартал на 5 минути от тях, бил жизнен, нямал здравословни проблеми, помагал им финансово, купувал на децата подаръци, бил пенсионер, но работел в Г.. Твърди, че след смъртта на баща си, съпругът й се затворил в себе си, не желал да празнува, виждало се, че баща му му липсва.

Свидетелката Д. Д. е бивша съпруга на ищеца Р. Х., като твърди, че познава Р. от 2000 г, а до 2013 г. са били в брак, но след развода поддържат връзка заради общото им дете. Твърди, че със баща му са били в много добри отношения, събирали се на семейни празници. Твърди, че след смъртта на баща си Р. се променил, напуснал града и сега живее в гр.Велико Търново. Заявява, че майката на Р. е починала докато са били малки и баща им ги е отгледал, поради това той много страда за него.

Разпитан като свидетел е Р. И. И., който е бил шофьорът, причинил ПТП, при което е загинал П. Р. Х.. Той признава, че катастрофата е станала на 12.01.2019 г. сутринта около 7 часа на пътя Плевен-Троян в тъмната част на деня. Не си спомня дали тунелът е светел, но пътят в дясно е бил заснежен и той се е движел в средната чиста част. Спомня си, че след като излязъл от тунела на около 120-150 м. изведнъж пред него изтичал човек отляво надясно, не си спомня той с каква скорост се е движил, но човека в последния момент влязъл в светлините на фаровете, той свил наляво, за да го избегне, но при тази маневра го закачил леко с дясната част на бронята на колата и настъпил инцидента. Твърди, че човекът няма светлоотразителни елементи, бил с тъмни дрехи. Спомня си, че звъннал на тел.112, дошла полиция линейки, не си спомня пострадалият да е имал фенерче, но намерили при огледа такова. Обяснява, че е свил наляво, защото се движел в средата на патното за движение, но в неговата си лента, като ако завел надясно е можело да настъпят други дредни последици, защото пътят е бил заснежен.

От изготвена от НИМХ справка с изх.№70/4.10.23 г. съдът установява, че изгрева на слънцето на 12.01.2019 г. в района на гр.Ловеч е бил в 7,48 ч., гражданския полумрак е настъпил в 7,18 ч. с продължителност 0,32 м.

Съдът е задължил ответника с определение №72/20.04.23 г. да представи копие от застрахователна преписка 43072951900028 и застрахователна полица относно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за лек автомобил „С. с рег.№ ***** в първото по делото заседание, но той не е сторил това.

От приложеното по делото копие от претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди на основание чл.380 от КЗ се установява, че на 29.01.2019 г. ищците чрез пълномощник адв.Н. са депозирали застрахователна претенция за изплащане на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди пред ДЗИ-Общо застраховане-София. Тази претенцията е получена от дружеството и е образувана щета с № 43072951900028. С писмо изх.№0-92-2296/13.02.19 г. застрахователното дружество е уведомило пострадалите, че за установяване на основанието и размера на претенцията за застрахователно обезщетение е необходимо да представят протокол за оглед на местопроизшествие, скица и фотоалбум на ПТП, протоколи от разпит на свидетели, автотехническа експертиза, съдебномедицинска експертиза, влязъл в сила акт за вина, както и пълни и точни данни за банкови сметки. Следва второ писмо с изх.№0-92-5995/28.04.19 г., с което застрахователя отново уведомява адв.Н., че предвид изтичането на 3 месечния срок той следва да представи разпит на свидетели, автотехническа експертиза, съдебномедицинска експертиза, влязъл в сила акт за вина, както и пълни и точни данни за банкови сметки. На 15.05.2019 г. адв.Н. е изпратил исканите документи и банковите сметки на ищците, но няма произнасяне от страна на ответника.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема, че е сезиран с обективно съединени искиове от увредените лица срещу застрахователя по чл. 432 от Кодекса за застраховането във връзка с чл.497 ал.1 т.2 от КТ за обезщетение на неимуществени вреди в размер на както следва:

- 100 000, 00 (сто хиляди/лв. - главница, платими на Б. П. Х., ЕГН *****, представляващи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания търпени вследствие смъртта на баща му П. Р. Х. ЕГН *****, намираща се в пряка причинно-следствена връзка с ПТП от 12.01.2019 г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от 12.01.2019 г. - до окончателното изплащане на обезщетението;

- 100 000, 00 (сто хиляди) лв. - главница, платими на Р. П. Х. с ЕГН *****, представляващи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания търпени вследствие смъртта на баща му П. Р. Х. ЕГН *****, намираща се в пряка причинно-следствена връзка с ПТП от 12.01.2019 г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от 12.01.2019 г. - до окончателното изплащане на обезщетението.

Основателността на претенцията за неправомерно увреждане предполага наличието на всички елементи от състава на деликта, които са: противоправно деяние, вреда, причинна

връзка между деянието и вредата и вина. Единствено вината се предполага до доказване на противното, съгласно презумпцията на чл.45, ал.2 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 429 ал. 1 КЗ, с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк е непосредствен резултат от застрахователното събитие. При действието на чл. 432 ал. 1 КЗ увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя, при спазване на изискванията на чл.380 КЗ. За да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по договора за застраховка, следва да бъдат установени и елементите на фактическия състав на неправомерното увреждане по чл. 45 ЗЗД по отношение на прекия причинител на вредите.

В конкретния казус съдът приема, че е налице валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобил С. с рег.№***** при ДЗИ ОБщо Застраховане“ ЕАД-София, тъй в констативният протокол за ПТП от 12.01.2019 г. е посочен този факт, той не се оспорва от ответника, въпреки, че не е предоставил по делото застрахователнатаписка и застрахователната и този факт не е спорен между страните.

За да се ангажира деликтната отговорност по чл. 45 от ЗЗД е необходимо да са налице кумулативно: противоправно деяние (действие или бездействие), вреда, причинна връзка и вина. В конкретния случай тези елементи от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД следва да бъдат установени и в настоящото производство.

От приложената по делото присъда постановена по н.о.х.д.№148/20 г. на ЛОС влязла в законна сила на 25.01.23 г., както и от заключението на съдебно-автотехническата експертиза се установява, че лекият автомобил е бил управляван от Р. И. И. и причина за настъпването на ПТП-то е нарушението от страна на водача на чл. 20, ал.2 изр.1 от ЗДвП според който той като водач на ППС, при избиране скоростта на движението, след като е бил длъжен, не се е съобразил с атмосферните условия, със състоянието на пътя, с характера и интензивността на движението и с конкретните условия на видимост, за да бъде способен да спре пред всяко предвидимо препятствие и при движение в тъмната част на денонощието, по неосветен път и влажна настилка и по непредпазливост е причинил смъртта на П. Р. Х.. В този смисъл и с оглед разпоредбата на чл.300 от ГПК е налице противоправно поведение на Р. И. и е установена неговата вина. Установени са и настъпилите вреди, в резултат на причиненото от него ПТП, а именно смъртта на П. Р. Х..

Ответникът прави възражение с отговора на исковата молба, че е налице съпричиняване от страна на пострадалият пешеходец, тъй като той се е движил в тъмната част на денонощието по неосветен път с тъмни дрехи и по посока на движението на ППС. Настоящата инстанция приема, че това възражение с оглед събраните по делото доказателства е основателно. Категорично се установява, че пешеходец към момента на удара се е намирал на пътното платно, движейки се попътно по посоката на движение на автомобилите и с тъмни дрехи, в категорично нарушение на установените правила за

движение на пешеходци от нормата на чл.108 ал.2 т.1 от ЗДвП. Категорична и безпротиворечива е съдебната практика в становището си, че за да е налице съпричиняване по смисъла на чл.51 ал.2 от ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Релевантен за съпричиняването и прилагането на чл.51 ал.2 от ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало /наред с неправомерното поведение на причинителя/ до увреждането като неблагоприятен резултат. Според настоящият съдебен състав поведението на загиналия към момента на ПТП несъмнено сочи на обективна причинно-следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат-намирал се е на пътното платно, движейки се попътено по посока на движение на автомобилите, в категорично нарушение на нормата на чл.108 ал.2 т.1 от ЗДвП. В този смисъл той е допринесъл в значителна степен за настъпване на вредоносния резултат, което се посочва и в присъдата на наказателния съд, поради което съпричиняването следва да се определи на 40 %.

Съдът намира за недоказано твърдението, че преди настъпване на ПТП пострадалият е носел в себе си включено фенерче, като по този начин е бил забележим за шофьора, управляващ автомобил С. с рег.№***** . Този факт е само предположение, тъй като на местопрестъплението е намерено счупено фенерче, но дори и пострадалият да го е използвал, то ако е носено отпред пред тялото то е закривало светлината и не е могъл водач на попътено движещ се автомобил да възприеме светлината му.

Предвид наличието на валидна застраховка на автомобила, с който е причинено процесното ПТП и доказаната деликтна отговорност на застрахователя, са налице са предпоставките за ангажиране на отговорността на застрахователя.

Съгласно разпоредбата на чл. 51 от ЗЗД се дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

При определяне на справедлив размер по смисъла на чл. 52 от ЗЗД на обезщетението на неимуществените вреди, съдът следва да съобрази конкретните обстоятелства по всеки отделен случай, а именно характерът на причиненото увреждане, естеството и интензивността на претърпените страдания, общественно-икономическите условия и към момента на настъпване на увреждането, наличие на съпричиняване и др.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИЩЕЦА Б. П. Х.

Този ищец е син на пострадалия и към момента на смъртта му е бил на 37 години. Събраха се доказателства, че той е живеел в различно домакинство с баща си, но са поддържали близки отношения помежду си, събирали са се на празници, а освен това поради ранната смърт на майката, този родител сам е упражнявал родителските права.

С оглед на гореустановените факти по делото, възрастта на починалия-70 г./род. на 1.12.1948 г./ и тази на ищеца-37 г, характера и продължителността на търпените душевни травми, липса на доказателства за влошено здравословно състояние, при съобразяване тези обстоятелства, както и общественно-икономическите условия към момента на настъпване на увреждането и общественото възприемане на справедливостта, съдът счита, че адекватно за репарирание на търпените от ищеца неимуществени вреди е обезщетение в размер на 100

000 лева, в какъвто размер е и исковата претенция. При определяне на крайния размер на дължимото обезщетение обаче, съдът следва да приложи разпоредбата на чл.51 ал.2 от ЗЗД и при наличие на 40% съпричиняване ответникът следва да репарира търпените от този ищец вреди, като му заплати сумата от 60 000 лв. по посочената от него банкова сметка на л.13 от делото, а именно IBAN BG10 UNCR 700015232***** в Уникредитбулбанк, като за останалата част до пълния претендиран размер от 100 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Едва в писмената си защита пълномощникът на този ищец заявява, че претенцията от 100 000 лв. включва и процента на съпричиняване, поради което съдът намира, че не е сезиран надлежно с такова искане своевременно.

Предвид акцесорния си характер, основателен и доказан е и искът за присъждане на законна лихва. Съгласно чл.497 ал.1 т.2 застрахователят дължи законна лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичане на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 ал.3 и т.2- изтичането на срока по чл.496 ал.1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл.106 ал.3 от КТ. За да се достигне до точния разум на закона и до нормативната воля на законодателя, изразена в разпоредбата на чл.497 ал.1 от КЗ във вр. с чл.496 ал.1 от КЗ следва да се извърши логическо, систематическо, историко-политическо и телеологическо тълкуване, както предписва правната норма на чл.46 ал.1 от ЗНА. Съгласно мотивите към законопроекта на КЗ завеждането на застрахователната претенция, която трябва да бъде писмена и да съдържа точни данни за банковата сметка, по която да се преведе застрахователното плащане е свързано с обезпечаване на навременното изпълнение на задължението на застрахователя, като ще намали риска от получаване на застрахователното плащане от трети лица от името на оправомощеното лице, които могат да злоупотребят с платените средства. В случая сме изправени пред втората хипотеза, а именно застрахователя е поискал по реда на чл.106 ал.3 от КТ допълнителни доказателства, но ищите не са представили същите в указания срок. Следователно на основание чл.108 ал.3 във връзка с чл.496 ал.1 от КЗ законната лихва за забавата следва да се дължи след изтичане на 3 месеца от нейното предявяване, а това е датата 29.04.2019 г, тъй като тя е предявена на 29.01.2019 г. Следователно и по тези съображения законната лихва върху сумата от 60 000 лв следва да се присъди от тази дата-29.04.2019 г. като искът за периода от 12.01.19 г. до 28.04.2019 г. следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИЩЕЦА Р. П. Х.

Това е вторият по-голям син на пострадалият, който към момента на ПТП е бил на 41 години/род на 16.07.1978 г. От събраните по делото доказателства се установява, че този ищец също е живеел в отделно домакинство, но както се установи от свидетелските показания също е бил привързан към баща си, тъй като той го е отгледал сам, поради ранната смъртта на майка му. Събирали са се по празници помагал е в отглеждане на внуците. При съобразяване на тези факти, както и липсата на доказателства за някакви по-големи от обичайните за това трагично събитие душевни болки и страдания, настоящата инстанция приема, че сумата от 100 000 лв. е адекватна за репариране на търпените от

ищеца неимуществени вреди. При определяне на крайния размер на дължимото обезщетение съдът следва да приложи разпоредбата на чл.51 ал.2 от ЗЗД и при наличие на 40% съпричиняване ответникът следва да репарира търпените от тази ищца вреди, като ѝ заплати сумата от 60 000 лв. по посочената от него банкова сметка на л.14 от делото, а именно IBAN BG10 UNCR 700015221***** в Уникредитбулбанк, като за останалата част до пълния претендиран размер от 100 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Едва в писмената си защита пълномощникът на този ищец заявява, че претенцията от 100 000 лв. включва и процесната на съпричиняване, поради което съдът намира, че не е сезиран надлежно с такова искане своевременно.

Съображенията досежно акцесорния иск изложени по-горе се отнасят и за настоящия, поради което законната лихва върху сумата от 60 000 лв. следва да се дължи от датата 29.04.2019 г., като искът за периода от 12.01.19 г. до 28.04.2019 г. следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на процеса на основание чл. 78, ал.1 от ГПК и в предвид факта, че ишците са освободени от заплащане на ДТ и разноски по делото, на тях разноски не им се дължат. Видно от приложеният по делото договор за правна защита и съдействие на л.116, ишците не са заплатили на адвокат Д. Д. Н. възнаграждение на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА, поради което съгласно чл.38 ал.2 ЗА ответникът следва да заплати на адвоката на ишците възнаграждение в размер на сумата 5 450 лв. за защита на Б. П. и 5450 лв. за защита на Р. П. на основание чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения по делото, съразмерно уважената част на исковете. На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78 ал.8 от ГПК по 300 лв. за всеки от тях. С оглед на това и на основание чл.78 ал.3 от ГПК следва ишците да заплатят на ответника сумата по 288 лв. всеки от тях или общо сумата 576 лв. съобразно отхвърлената част от исковете, включваща юрисконсултско възнаграждение 600 лв; общо 800 лв. депозит за вещо лице и 40 лв. депозит за свидетел.. Не би могло да се извърши компенсация измежду горепосочените суми, касаещи разноските за двете страни, тъй като адвокатското възнаграждение следва да се заплати лично на упълномощения от ишците адвокат, а дължимата на ответника сума ще следва да се заплати от ишците. Тъй като ишците са освободени от заплащане на ДТ и разноски по делото на основание чл.78 ал.6 вр. с ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати по сметка на ЛОС сумата 4800 лв, представляваща дължимата от ишците ДТ съобразно уважената част от исковете им.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1463, район "Триадица", бул. "Витоша" No 89Б на основание по чл. 432 от Кодекса за застраховането във връзка с чл.497 ал.1 т.2 от КЗ да заплати **на Б. П. Х., ЕГН ******* от *** **сумата от 60 000 лева /шестдесет хиляди лева/** по посочената

от него банкова сметка именно IBAN BG10 UNCR 700015232***** в Уникредитбулбанк, представляващи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, търпени вследствие смъртта на баща му П. Р. Х., намираща се в пряка причинно-следствена връзка с ПТП от 12.01.2019 г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от 29.04.2019 г. - датата на изтичане на тримесечния срок за произнасяне по доброволната претенция до окончателното изплащане на обезщетението, като искът до пълния претендиран размер от сумата 100 000 лв., както и претенцията за присъждане на законната лихва за периода от 12.01.19 г. до 28.04.2019 г. като неоснователни и недоказани **ОТХВЪРЛЯ**.

ОСЪЖДА „ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1463, район "Триадица", бул. "Витоша" No 89Б на основание по чл. 432 от Кодекса за застраховането във връзка с чл.497 ал.1 т.2 от КЗ **да заплати на Р. П. Х., ЕГН ***** от *** сумата от 60 000 лева /шестдесет хиляди лева/** по посочената от него банкова сметка именно IBAN BG10 UNCR 700015221***** в Уникредитбулбанк, представляващи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, търпени вследствие смъртта на баща му П. Р. Х., намираща се в пряка причинно-следствена връзка с ПТП от 12.01.2019 г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от 29.04.2019 г. - датата на изтичане на тримесечния срок за произнасяне по доброволната претенция до окончателното изплащане на обезщетението, като искът до пълния претендиран размер от сумата 100 000 лв.,както и претенцията за присъждане на законната лихва за периода от 12.01.19 г. до 28.04.2019 г. като неоснователни и недоказани **ОТХВЪРЛЯ**.

ОСЪЖДА „ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1463, район "Триадица", бул. "Витоша" No 89Б **да заплати на адвокат Д. Д. Н. от ЛАК с ЕГН ***** с адрес *** сумата 5 450 лв.** за защита на Б. П. и 5450 лв. за защита на Р. П. на основание чл.38 от ЗА във връзка с чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно уважената част на исковете.

ОСЪЖДА ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1463, район "Триадица", бул. "Витоша" No 89Б на основание чл. 78, ал.6 от ГПК, да заплати по сметка на Ловешки окръжен съд **сумата от 4 800 лв.**, представляваща дължимата от ищите ДТ върху присъденото обезщетение.

ОСЪЖДА Б. П. Х., ЕГН *** от *** да заплати на ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД ЕИК 121718407**, със седалище и адрес на управление: гр. София 1463, район "Триадица", бул. "Витоша" No 89Б сторени разноси по делото в размер **на сумата 288 лв.** на основание чл.78 ал.3 от ГПК съответната част съобразно отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА Р. П. Х., ЕГН *** от *** да заплати на ДЗИ - Общо застраховане" ЕАД ЕИК 121718407**, със седалище и адрес на управление: гр. София 1463, район "Триадица", бул. "Витоша" No 89Б сторени разноси по делото в размер **на сумата 288 лв.** на основание чл.78 ал.3 от ГПК съответната част съобразно отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Апелативен съд-Велико Търново в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____